5 Μαΐου 2016

Το θαύμα που «ταρακούνησε» τη Ρωσία – Η «ανάσταση» του δωδεκάχρονου αγοριού!

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα

Ένα αγόρι δώδεκα ετών πέθανε στην ενορία του π. Αλεξίου. Στη ζωή του το παιδί αυτό ήταν ιδιαίτερα ήσυχο και το σκέπαζε ή χάρη του Θεού. Ήταν σαν άγγελος και όλοι το θεωρούσαν έτσι. Παντού όπου στεκόταν μετέδιδε γαλήνη. Αν σε μια παρέα ακουγόταν σφοδρή συζήτηση ή τσακωμοί, το παιδί στεκόταν σ' αύτη σιωπηλά, χωρίς να πει ούτε μια λέξη! Αλλά από τα αγνά του μάτια πεταγόταν σαν ένα ουράνιο φώς και όταν οι μεγάλοι καταλάβαιναν ότι είναι δίπλα τους ό άγγελος αυτός, σταματούσαν αμέσως το μάλωμα. Και όταν γινόταν τελεία ησυχία στην παρέα, το παιδί χαμογελούσε αγνά και πήγαινε άλλου.

Οι άνθρωποι παρατηρούσαν ότι το παιδί αυτό δεν πήγαινε ασκόπως πέρα δώθε, όπως τα άλλα παιδιά, αλλά πήγαινε και στεκόταν εκεί που ήσαν τσακωμοί και σφοδρές συζητήσεις για να τις καθησυχάσει. Για να αποκατασταθεί κάπου ή ειρήνη ήταν αρκετό να παρουσιαστεί το παιδί αυτό, γι' αυτό και το έλεγαν αγγελούδι τους. Και πραγματικά είχε αγγελική εμφάνιση. Τα μαλλάκια του, τα μάτια του, το χαμόγελο του το παρουσίαζαν σαν άγγελο. Όταν χαμογελούσε έλαμπε. Οι γονείς του ήσαν απλοί χωρικοί άνθρωποι και το υπεραγαπούσαν. Αλλά και όλοι στο χωριό υπεραγαπούσαν αυτό το αγόρι-το αγαπούσαν περισσότερο ακόμη και από τα δικά τους παιδιά.

Κάποτε στο χωριό έγινε μια μεγάλη πανήγυρη. Με την ευκαιρία της πανήγυρης

αυτής, που κράτησε πολύ, οι χωρικοί κάτοικοι του χωρίου μέθυσαν. Μετά το μεθύσι έγιναν πολλές αμαρτίες και ασωτίες στο χωριό. Γι` αυτόν τον λόγο το παιδί, για το οποίο μιλήσαμε, αρρώστησε σοβαρά από στενοχώρια και σε λίγες μέρες πέθανε.

Όταν διαδόθηκε στο χωριό το νέο του θανάτου του παιδιού, τότε οι χωρικοί ξύπνησαν από τη μέθη της ασωτίας τους, σκέφτηκαν σοβαρά και ξέσπασαν σε θρήνο. Κάθε ένας κατηγορούσε τον εαυτό του για τον θάνατο τού παιδιού και θεωρούσε τον θάνατο του σαν μια τιμωρία για την δική του ακολασία. Γερόντισσες γυναίκες οδύρονταν γι` αυτό το κακό και όλο το χωριό συγκεντρώθηκε στο σπίτι των γονέων τού παιδιού με βαθειά μετάνοια για τις παραβάσεις τους.

Το αγόρι ήταν ξαπλωμένο στο φέρετρο σαν ζωντανό• ένα χαμόγελο ήταν στα χείλη του.

Ήταν ένας σιωπηλός αλλά βαρύς έλεγχος των χωρικών για τα αμαρτήματα τους. Όσοι το κοίταζαν κατέβαζαν το κεφάλι τους από ντροπή και έκλαιγαν.

Για μια ολόκληρη εβδομάδα, κατά την οποία όλοι έκλαιγαν για τις ασωτίες τους στην πανήγυρη, πού προκάλεσαν τον θάνατο τού παιδιού, δεν το έθαψαν.

Άρχισε όμως να παρουσιάζεται ή φθορά και πρασινωπά εξανθήματα εμφανίστηκαν στα χέρια του, χωρίς όμως να μυρίζει το σώμα τού νεκρού παιδιού.

Τότε μετέφεραν το φέρετρο στην Εκκλησία και ό π. Αλέξιος Γκνεούσεβ άρχισε να ψάλλει την νεκρώσιμη Ακολουθία. Ό Άγιος Ιερέας με δυσκολία από τα κλάματα του έψαλλε την Ακολουθία.

Ή ώρα ήταν 5 μ.μ. όταν θα δινόταν ό τελευταίος ασπασμός. Είναι αδύνατον να

περιγραφεί τί γινόταν στην Εκκλησία. Φωνές και κλάματα ακούγονταν. Κτυπούσαν τα στήθη τους. Κάθε ένας θυμούμενος τις ακολασίες του στην πανήγυρη, κατηγορούσε τον εαυτό του ως υπεύθυνο για τον θάνατο τού παιδιού. Ό π. Αλέξιος στεκόταν στο Ιερό Βήμα, προ τού θυσιαστηρίου, με υψωμένα τα χέρια του στον ουρανό και τόλμησε να κάνει την έξης προσευχή στον Θεό με φωνή ακουστή σε όλο το εκκλησίασμα:

«Θεέ μου, Θεέ μου! Βλέπεις ότι δεν έχω την δύναμη μέσα μου να δώσω τον τελευταίο ασπασμό σ' αυτό το παιδί!, Μην επιτρέψεις σε εμέ, σε ένα γέροντα άνθρωπο, δούλο Σου και Ιερέα Σου, να αφήσω ντροπιασμένος αυτήν την Εκκλησία, γιατί ό εχθρός της ανθρωπότητας θα με περιπαίξει, τον υπηρέτη Σου, επειδή διέκοψα την Ακολουθία για την αδυναμία μου. Άλλα είναι πέρα από την δύναμη μου. Άκουσε τα βογγητά τού μετανοούντος λαού Σου. Δες την οδύνη των καρδιών αυτών των γονέων. Άκουσε, Κύριε, την αίτηση μου, την δέηση ενός γέροντα Ιερέα: Μη μας στερήσεις από όσα μας έδωσες για την διόρθωση μας, για την διδασκαλία μας και για την δόξα τού αγίου Σου ονόματος. Δεν μας είπες, Κύριε, ότι θα μας δώσεις ότι Σου ζητήσουμε με πίστη; Συ δεν είσαι, πολυέλεε Κύριε, που μας είπες, «Αιτείτε και δοθήσεται ύμίν...»; Ώ Δίκαιε Θεέ μου! Σ' αυτήν την Εκκλησία δεν μπορεί κανένας να πλησιάσει αυτό το παιδί και να τού δώσει τον τελευταίο ασπασμό. Εγώ είμαι ένας γέροντας άνθρωπος. Και εγώ, επίσης, δεν έχω την δύναμη... ΤΩ Θεέ μου, σπλαχνίσου μας! Άκουσε μας, Κύριε και Θεέ μας...». Και σιώπησε... Σε λίγο ό Ιερέας έπεσε στα γόνατα μπροστά στο Θυσιαστήριο και φώναξε με δυνατή φωνή:

«Έτσι, Κύριε, έτσι, άλλα ανάστησε αυτό το παιδί, γιατί τίποτε δεν είναι αδύνατο σε Σένα. Συ είσαι ό Κύριος μας, ό Κυβερνήτης μας... Σε παρακαλώ, όχι με υπερηφάνεια, άλλα με ταπείνωση...». Τότε, σαν μια λάμψη αστραπής φάνηκε και ένας δυνατός κρότος ακούστηκε ως απάντηση στον γέροντα Ιερέα, τον γονατισμένο ενώπιον του Θυσιαστηρίου!...

Γυρίζοντας πίσω, ό Ιερέας είδε το αγόρι να είναι όρθιο στο φέρετρο και να κοιτάζει προς όλες τις διευθύνσεις. «Όταν ό Ιερέας είδε ότι το παιδί ήταν όρθιο στο φέρετρο, έπεσε πάλι στα γόνατα του μπροστά στο Θυσιαστήριο και κλαίοντας σιωπηλά, άρχισε να ευχαριστεί τον Θεό για το θαύμα. «Έπειτα σηκώθηκε και χωρίς να πει λέξη κατευθύνθηκε προς το φέρετρο. Γύρω από το φέρετρο γινόταν μια

απερίγραπτη ενθουσιαστική ταραχή, όπως αναφέρει το pentapostagma.

Με δυσκολία ό Ιερέας προχώρησε διά μέσου τού πλήθους στο φέρετρο, πήρε το παιδί στην αγκαλιά του, το έφερε στο Ιερό, το έβαλε σε μια καρέκλα και αυτός έπεσε στα γόνατα. «Έπειτα κοινώνησε το αναστημένο παιδί τα άχραντα Μυστήρια και μετά το παρέδωσε στους γονείς του, οι οποίοι το μετέφεραν στο σπίτι.

Ό π. Αλέξιος όμως δεν έφυγε από την Εκκλησία αμέσως. Ήταν τόση ή συγκίνηση του από το συμβάν, ώστε δεν μπορούσε να φύγει. Κάθισε στον Ναό και διάβασε τον Ακάθιστο στην Θεοτόκο. Κατόπιν, βαθειά συγκλονισμένος, παρέμεινε κλινήρης επί μία εβδομάδα.

Μετά το θαύμα, ο Μπάτιουσκα Αλέξιος έζησε τρία ακόμη χρόνια. Το παιδί έζησε έξι ακόμη χρόνια μετά την ανάσταση του και πέθανε σε ηλικία δέκα οκτώ ετών. Τόση είναι η δύναμη της προσευχής! Τόση είναι η τόλμη που έχει στο Θεό ένας Άγιος Ιερέας!

Βιβλ. ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ ΟΡΛΩΦΣΥ. ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΟΜΟΛΟΓΗΤΕΣ ΚΑΙ ΑΣΚΗΤΕΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. ΤΟΥ Κ ΑΙΩΝΟΣ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΠΟΥΛΑΤ. ΤΒΕΡ 1992. ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ.

Πηγή: pronews.gr